

Beszámoló Erdélyről

„... bejárhatom az egész világot, de mit használ nekem, ha a lelkem kárát vallja, ha nem tud valaki úgy rám nézni, mint egy gyermek az ő szeretett édesapjára. Sokkal fontosabb az, hogy valakinek az életében egyetlenek legyünk, mint az, hogy kötöttségek nélkül, saját kényünkre-kedvünkre, lelkileg magányosan barangoljunk életutunkon.” (Böjte Csaba: Út a Végtelenbe)

A Zrínyi Miklós Gimnázium énekkara május végén ismét abban a szerencsés helyzetben volt, hogy részt vehetett egy csodálatos kiránduláson, megadatott az a lehetőség, hogy 4 felejthetetlen napot tölthettünk el Erdélyben. Utunk során rengeteg élménnyel, ismerettel, tapasztalattal gazdagodtunk és egészen biztos, hogy erre az útra mindig is emlékezni fogunk.

Május 30-án reggel mindenki nagy táskákkal megpakolva érkezett az iskolába, és már akkor jó hangulatban és izgalommal várta mindenki a busz érkezését, és azt, hogy mit fog hozni az elkövetkezendő néhány napunk együtt. Bepakoltunk a buszba, majd mindenki elfoglalta a helyét és elkezdődött az utunk. Utazásunk hangulatosan telt el, ahogy társaságunktól megszokott, mindenki a másikkal beszélgetett, énekelgetett, pihent és már akkor jól érezte magát. Megállva Aradon megkoszorúztuk a Szabadság szobrot és megnéztük a várost. Bár utunk nem volt teljesen zökkenőmentes, ugyanis a határon túl egy baleset miatt állnunk kellett a busszal, mégis sikeresen megérkeztünk szállásunkra, Dévára, amelyet a dévai Szent Ferenc Alapítvány biztosított számunkra. A Böjte Csaba által létrehozott szervezet célja az Erdélyben lévő rossz körülmények között élő, sokszor az éhhalál szélén álló gyermekeket felkarolja, segítse. Böjte Csaba és munkatársai munkájának köszönhetően mára már több száz gyermek nevelkedik az intézmény valamely otthonában, idén Déván 200 gyermekkel foglalkoznak.

Megérkezésünk másnapján reggel 8-kor megreggeliztünk, 11-kor pedig egy misének lehettünk részesei. Ez egy különleges alkalom volt, egy ünnep. Ez volt az ezüstmise, Böjte Csaba atya pappá avatásának 25. évfordulója, de ünnepeltük emellett a gyereknapot és az összefogás napját, a szövetség napját. A mise után ebéd várt minket majd megkezdődtek a programok. Ennek az ünnepi műsornak mi is a részesei voltunk, hiszen mi is felléptünk az István, a király című rockoperánkkal, mint záró szám. Meglepetésünkre másnap tapasztalhattuk azt az élményt, hogy egy újság címlapján láthattuk viszont magunkat. A fellépők között ott voltak többek között a dévai Gyermekzenekar és Szegedről is eljött Boros József fúvószenekara is. A műsort láthatóan mindenki élvezte, a gyerekek és a nevelők, felnőttek is egyaránt hatalmas tapssal jutalmazták mindenkit. Este 8-kor a gyerekekkel

együtt részt vettünk az esti imán, az egyetemes békefohászon, amelyet a templomban tartottak meg, később megismerhettük az alapítvány létrejöttének körülményeit is.

Harmadik nap megnéztük a Vajdahunyadi várat, melynek mása nálunk is megtalálható. Meghallgattuk a várt történetét, amelyet Edényi László igazgató úr mondott el nekünk, majd megcsodálhattuk belülről is. Utána szabad program keretein belül mindenki kedvére vásárolgathatott az árusoktól, mielőtt elindultunk volna a következő állomásunkra, Gyulafehérvárra. Ott lehetőségünk volt megtekinteni az érseki székesegyházat, amely a történelmi központban fekszik, és ami szerepel a Világörökségek javaslati listáján is 1991 óta. A székesegyházban megkoszorúztuk Hunyadi László és Hunyadi János sírhelyét, megnéztük a sírboltot, majd ismét szabad programra került sor. Vacsora után több lehetőségünk nyílt jobban megismerni a gyerekeket, akik tele voltak szeretettel, energiával és nagy örömmel töltötték velünk az időt. Este ismét részt vettünk a közös imán.

Utolsó napunkon már éreztük, hogy mindjárt elérünk a hazautazás pillanatához, de még így is lelkesedéssel töltött el, hogy megnézhattuk a szállásunktól néhány percre fekvő, napjainkban már romos állapotban megtalálható Déva várát. A város fölé emelkedő hegyen, egy 250 méter magas sziklán terül el. 2008-ban nagyszabású helyreállítási munkálatok kezdődtek, a térség egyik kulturális központjává alakítják. A várhoz siklóval jutottunk fel, ami külön élményt jelentett mindenki számára, és amíg felértünk gyönyörködhattunk az alattunk elterülő tájban. Ott találkoztunk egy magyar csoporttal is. Sajnos indulnunk kellett, hazafele megálltunk Szegeden, ahol mindenki szabadon tölthette az idejét és ebédelhetett egyet, mielőtt végül ismét elértük volna az iskola épületét.

Csodálatos 4 napot töltött együtt társaságunk, ahol megismerhettük a gyerekeket, ajándékokkal, adományokkal láttuk el őket, megcsodálhattuk a látnivalókat, a tájat, egy életre szóló élményben részesülhettünk utunk során.

Köszönettel tartozunk a Kőbányai Önkormányzatnak és a Rákóczi Szövetségnek, hiszen nélkülük nem jöhetett volna létre az utunk, az ő támogatásuk kellett ahhoz, hogy buszos utazásunk létrejöjjön. Köszönjük továbbá buszsofőröknek és a dévai Szent Ferenc Alapítványnak, hiszen szállást és étkezést biztosítottak nekünk ingyen, amiért hálánkat adományokkal fejezünk ki. Természetesen hatalmas köszönet jár Edényi László igazgató úrnak és Tóthné Pogány Ildikónak, amiért ismét megajándékoztak minket egy felejthetetlen úttal, egy élménnyel, ami nem kis feladat volt számukra.

Végezetül ismét egy idézettel zárnék, ismét Böjte Csaba gondolatai, elmélkedései közül kiragadva egyet, mely utunkat és egyben az egész közösséget is jellemzi: *"A szeretet olyan, mint a gyógyszer, nem jutalom. Nem annak kell adni, aki megérdemli, hanem annak, akinek szüksége van rá."*

Lőrincz Nikolett